CRISTI V. ANDREI*

---

*note de subsol

CRISTI V. ANDREI

---

note de subsol

Lumea dimineților plictisite

Dl Nichita trece strada,
urmărit de la fereastră, din spatele perdelei,
de privirea fără gând a soției
Luna încă se vede, alb de caimac zdrenţuit
Dl Nichita coboară în subteranul metroului
(nu folosește automobilul decât în weekend și în concedii -
e un prieten al mediului)
Pe peron îl așteaptă bruneta asortată
costumului de director de bancă
Se cântăresc din ochi la cursul de ieri al valutei
Acasă, dna Nichita își bea cafeaua,
urmărind ultima telenovelă
Tocmai a vorbit la telefon cu dna Calafeteanu,
soția altui director de bancă
Vor lua prânzul împreună

Luna a dispărut
Soarele strălucește generos

Fără noimă

Pe aleea cu tei, vântul risipeşte paşii plimbărilor de odinioară

Tinereţea este încă cu noi,
                    luată dintr-un magazin cu haine de mâna a doua

În Piaţa Universităţii e însă mereu primăvară,
          mereu un protest, ca-n basme - “...şi viaţă fără de moarte"

Dar s-a făcut seară şi nici o revoluţie nu s-a aprins

Oraşul e luminat *a giorno*, oglinda
vitrinelor şi a ecranelor publicitare ne face portretul fericirii
Mihai Eminescu trece anonim prin mulţime, tot trecutul trece
          anonim printre, prin noi

"Te uită cum ninge decembre", cât dragostea
                                                  noastră mai este în toi
Te uită cum ninge... peste toţi cei căzuţi în război

Studiu de caz

Frunze uscate, praf, cenușă
și sucul verde din vis -
Dl Nichita se crede din ceruri trimis
să facă o lume mai bună,
o Renaștere cum nu a mai fost
Director de bancă e doar masca unui suflet mesianic
care își proiectează ideile în linii și culori abstracte,
încă un strat peste cele de secole ale tabloului lumii
Va rămâne în istorie Reformatorul
Monalisa, numele întâmplător al amantei
            slujind de paravan misiunii lui secrete
Va fi ceva nemaivăzut, nemaiauzit,
mai ceva decât universul Orwellian sau cel al Angelei Merkel,
mai măreț decât pizza *Chiralina*, uriașă, cu fructe de mare
(dar acasă e vegan), comandată zilnic exact la 13:55

Privirea blândă a dlui Nichita îmbrățișează împrejurul
            cu pofta lui Cronos înainte de a-și înghiți copiii
Intră în sediul băncii, răspunzând afabil salutului
portarului, pe care îl recunoaște după uniformă

Pe geamul fumuriu al ușii închise în urma lui
razele soarelui semnează orbitor o sentință

Crizantema Connection

Dl Nichita folosește calendarul venusian
E un fel de a trăi pe altă planetă
E unul din lucrurile prin care își construiește un univers paralel
Sigur, e un secret bine păstrat
Nimeni nu trebuie să afle la ce visează cu ochii deschiși
în timp ce parcurge portofoliul financiar al vreunei firme
Nimeni nu trebuie să știe "adevărata" lui identitate
E un obicei format încă din clasele primare,
odată cu zvâcnirile ciudate ale inimii și ale nervilor
atunci când o vedea pe Crizantema (nume de care râdeau toți),
colega tăcută, deranjant de serioasă, de la care zadarnic
a așteptat un zâmbet până în clasa a șasea,
când ea s-a mutat la altă școală, în alt oraș
În alt univers speră s-o întâlnească,
să-i dezlege misterul fascinației pentru ea,
așa cum șahul aștepta de la Șeherezada,
doar că el își spune singur poveștile,
pentru care trăiește, neștiut de nimeni,
ca la un bal mascat, în costumul bancherului

Tablou

S-a visat zburând pe o bancnotă cât un covor
O bancnotă cu multe zerouri
Dedesubt, tot feluri de orori, ca într-un joc pe calculator
Zâmbea, sigur de el, în vis,
condescendent către vorba "banii nu aduc fericirea"
pe care, după mai multe pahare de spirtoase,
i-o aruncase socru-su, el însuși un aspirator de bani
și încântat c-a dat fata după unul asemenea lui
Apoi, cum altfel, s-a făcut totul negru, ca atunci când,
copil fiind, se jucase cu frânghia de rufe de-a spânzurătoarea,
lumina scurtă a unui fulger
(mai cumplită decât bezna) și, salvatoare (pe drumul invers, din puț în lac),
vocea iritată a dnei Nichita: "iar s-au ars siguranțele..."

Și totuși

Caii verzi nu mai urcă pereții
Verdele însuși s-a retras din iarbă și semafoare
Filmele alb-negru și mute au iar căutare
Și roua *d'antan* a dimineții

Culorile toate se scurg sub o ploaie frivolă
Se-adună, mai mare, mai mare, într-un alb de zăpadă
Mai uită, totuși, o frunză să cadă
Trecere imperfectă între *aici* și *acolo*

Prima zi de școală

Mâna care îți dă o felie de pâine
Ploaia care îți inundă casa, ducând-o pe mal în jos
Cana care adună apa, revărsând-o în gât
Animalele căsăpite și plantele tăiate și măcinate pentru tine
Soarele binecuvântând și amenințând
de la ferestrele mitologiilor
Luna veghind la procrearea în întuneric a noilor generații
Icnetele mortului și ale celor ce îi ridică sicriul
Mașina de spălat care nu poate șterge sângele crimei
Bisturiul chirurgului care salvează asasinul și victima deopotrivă
Mângâierea și palma și pumnul pe care le primești
cu recunoștința de a fi supraviețuit
Firele privirilor de peste tot,
țesându-te în fața de masă de la petrecerea zeilor

Acestea și multe altele (pe care ochiul nu poate să le cuprindă)
sunt în ediția cea nouă, pândind de după coperțile viu colorate,
a *Abecedarului*

Pastorală

Se uită pe geam de-a lungul căii ferate,
în același timp urmărind ca-n oglindă
                              traseul creionului dermatograf

O turmă de oi traversează calea ferată,
dar nici un gând sau o lacrimă linia creionată

Și totuși, împreună formează un tablou pastoral,
indiferența la timp a verbului a fi,
idila cu natura și cu sine,
ignorând semnalul de alarmă din compartimentul de tren
și avertismentul dintre linii

Vieneză
("mami, te iubesc")

Soții Nichita au fost la o conferință despre Freud
Au plecat de acolo convinși că savantul era mai nebun decât
pacienții,
convinși că sunt sănătoși la cap
Domnul atât de convins încât, după "noapte bună",
și-a făcut de cap cu doamna așa cum obișnuiește cu amanta
Doamna, fericit surprinsă, nu-i mai dădea drumul,
îmbrățișare asemenea celei materne date fiului regăsit

Din vecini răzbat puternic ritmuri folclorice,
cum în timpuri medievale sunau buciumele chemând la război
Atât de puternic încât nu se aude telefonul dlui Nichita -
deși niciodată nu-l sună acasă, un impuls fierbinte,
un gheizer de gelozie, de teamă că el ar fi *în pat cu dușmanul*,
făcu ca pe ecran să apară, preț de două-trei respirații,,
numele așa trecut în agendă: *necunoscut*

Printre mesteceni, cu păr grizonat,

Făt-Frumos trece, pe calul bălțat

Viața la țară s-a mutat la oraș,
cu alte legende, cu tupeu nărăvaș,
cu mine, cu tine -
într-un verb-împărat

O doamnă Nichita își roade o unghie,
ruptă probabil într-o bluză prea strâmtă,
iar soțu-i citește cotații bursiere
cum ar citi versuri albe
                                        într-o carte nătângă
- un tablou de familie așteptând licitația
ce va face mai scumpă luna de miere

Viața la țară s-a mutat la oraș,
cu alte legende, cu tupeu nărăvaș,
cu mine, cu tine, cu praful
surâzând pe făraș

Ne băgăm prea tare în seamă

ne băgăm prea tare în seamă
ne umflăm în pene
și ne e teamă
și ne e lene
să înțelegem prea multe semne

suntem toți oameni ai străzii pe calea lactee
n-ai cum să fii acasă între o naștere și-o moarte
biografii cameleonice/culturi de orhidee
semnături efemere în cartea de-onoare

ne băgăm prea tare în seamă, călare
pe herghelia de sărbători din calendare
cavalcadă a speranței
nevindecate

Am închis un arc peste timp

Dar nici o săgeată nu e îndreptată spre cer
Nici pe pământ nu e nimic de vânat

Și totuși - e un arc luminos
Natura luminii e necunoscută
Cuvântul care o numește
(nu-l văd, nu-l aud, îl simt) se multiplică-n mine,
celulă după celulă,
construindu-mi trup de lumină

Fapt divers

Motociclete zburdă pe autostradă
Un iepure țâșnește dintr-o parte în alta a drumului,
dispărând în lanul de porumb
Surprinși, acolo ascunși, iepurește tresar un băiat și o fată

Motociclete aleargă, vuiesc pe autostradă
Din intersecție zvâcnește, în urma lor vijelios,
o mașină a poliției
Tot mai mare viteza, crește adrenalina -
e prima știre a zilei

Cei mici nu mai știu basme, cu Albe-ca-Neaua
și Feți-Frumoși punând șaua pe mârțoage hrănite cu jar
Dar iată - motocicletele se ridică la cer,
raportul poliției e secretizat,
iar fata din lan
a fost văzută cu un alt băiat

Prea multe cuvinte

sparg barajul bunului simț
- inundați,
înecați în mâlul tăcerii

"Stânca", "țărmul", "plaja"
sunt ecouri ale amintirii speranței

Un haos politicos corectează ideea de ordine
Beția de cuvinte sărbătorește nimicul

Tunelul

Dna Nichita
trăiește o schizofrenie poetică
Se visează,
mireasă, în două anotimpuri simultan,
într-o maree albă
de flori de cireș și fulgi de zăpadă

În aburul cafelei de dimineață ghicește
nori prevestitori în orizontul așteptării

După prânz, află că e
mai grea cu un kg față de săptămâna trecută
- probabil de la luna plină,
ca și plânsul fără motiv de la trei dimineața

De pe masa terasei, diamantul cerceilor ieri cumpărați
reflectă lumina zilei caniculare,
tunel de lumină în care vederea dnei Nichita
adoarme, gândind la visul de peste noapte

Duminică

În grădina publică fanfara cântă iar
Dar nu mai ascultă
domni, doamne și domnișoare, ca-n urmă cu o sută de ani
Totul e democratic și mai simpatic
Fanfara e vintage și amintire de second hand
Fumul grătarelor cu mici, cârnați și fripturi
ar putea invoca fantoma unui secol trecut
Dar primăria a interzis, din grijă pentru mediu,
orice impostură hamletiană
Vremea-i frumoasă, lumea e veselă -
ce-ți poți dori mai mult?

Dnul și dna Nichita sunt în mulțime
Se țin de mână, urmând parcă o indicație regizorală
Nu-și vorbesc, privesc leneș locul și oamenii
Vremea-i frumoasă, plictisul e dulce - ce-și poți dori mai mult?

"Au înflorit magnolii", zice ea
El mai ia o gură din doza de bere

"Ce frumos a fost în grădina publică!",
își va încheia compunerea un copil de clasă primară

Univers

Coloana de tancuri mângâie bulevardul
Urma șenilei încătușează linia dreaptă
Pe margini, paranteza înflorată
a oamenilor aruncând buchete,
deghizând stângaci carele blindate in care alegorice -
"O luptă-i viața, deci te luptă!", sau
"Marșul măreț al istoriei", sau
"Mereu înainte, mereu mai sus!"
Soarele e scut zilei de azi,
a cărei lumină stă strajă bulevardului
Întreaga țară stă în umbra sărbătorii,
a cărei incandescență mistuie calendarul
până la ultima filă

S-a întâmplat

Spitalul are miros de cărbune
Șoapte se leagănă-n aer,
stafii de ecouri nebune
Gurile de pe care au plecat
miros a cărbune

Departe, aproape -spațiul, ce mai contează?-
șuieră trenuri fantomă
Aerul e greu de miros de cărbune

Un albastru nocturn
boltește sufletele plecate,
sfâșiat ici-colo de un licăr stelar

In God We Trust

Vara - fierbinte, secetă, criză de apă.
Iarna - ger uscat, criză de apă.
"Exact ca mama-soacră...",
își spune dl Nichita, trecând de la meteo
la cursul valutar și analize financiare
"Și aici se-închide robinetul...
Dacă bani nu sunt, nimic nu e",
își mai spuse dl Nichita, cu gândul la *ea*,
"femeia de serviciu" care-i șterge plictisul de pe mariaj

"Criză de apă... Mai bine, decât inundații
Decât înecat, mai bine mor arzând de sete"
Și, imaginându-și cum ar privi
în flacăra unui dolar american aprinzând
prima și ultima țigară din viața lui (văzuse într-un film asta) -
"Îmi va fi dat să-L văd?..."
Un zâmbet scurt încheie gândul
Din stradă se aude un picamăr

Țărmul

Dezechilibrați, au căzut îmbrățișați
pe stabilopozi
Marea i-a legănat în ultimul somn
Pe chei, greviștii au uitat de grevă,
jandarmii, de greviști
Clienți de la cea mai apropiată terasă
au uitat să plătească
Ospătarii au uitat de bacșiș
Hienele presei au ajuns înaintea ambulanței
Moartea, se înțelege, înaintea hienelor
"Sfârșitul tragic al unei povești de iubire"
e primul titlu al știrii
Celelalte nu mai contează
Doar cel al unui scenariu de film tv:
"În brațele tale, în brațele mării"
O trupă de teatru stradal va juca acolo
o variantă a scenei balconului din "Romeo și Julieta"

În ziua următoare, greva lucrătorilor portuari continuă
Presa vorbește aproape exclusiv de înfruntarea cu jandarmii
Marea e după cortina de fum a gazelor lacrimogene
Se mai vede câte un stabilopod
Și câte un manifestant căzut, îmbrățișând caldarâmul

După miezul nopții, doar vuietul mării

Suprarealism

Zborul pescărușilor - linie dreaptă, diagonală peste peisaj
Apoi cerc, deasupra stâncii din larg,
acolo unde umbra lui Sisif atrage delfinii

În vitrine, suluri de papirus
rânduite alături de prăjituri cu nucă și miere
Hieroglifele se odihnesc în umbra faraonului

Lanul de spice necoapte
pare încremenit în aerul care a stat
Răzbat din el voci subpământene
prăbușind galeriile memoriei

De alte voci,
bolnave de bucurie sau de suferință,
hălci de lumină și de umbră atârnă
-jertfe fără altar

Speranța moare prima

Sunt tineri și entuziaști Entuziasmul
se face praștie și lovește
tot ce nu-i place

"Revoluția e în aer!" Acolo
unde se mai văd zeii
("să-i iertăm, că nu știu ce fac")

Biblioteca din Alexandria
e încă în flăcări

Muzeu, ora închiderii

O strângere de mână
O atingere de umeri -
suficiente pentru a deschide
ecluza libertății
Și nu mai ești albia dintr-un timp geologic arhivat

O vorbă bună, caldă -
îți poate ține de foame,
cel puțin o vreme,
cât să nu mori pe inima goală

Și privirii care te învăluie,
acoperindu-ți singurătatea rușinată, îi răspunzi
închizând pleoapele peste zâmbetul visat

Credeai că noaptea este neagră

doar pentru că, să înțeleagă,
vederea ta uita să vadă
cum îngerul se rușina să cadă

Rușinea lui aprinse acolo cerul
și, înroșite cum e fierul,
pe aripi măsurau cuvinte
căderea cu gloria dinainte

Și chiar de nu ai fi văzut
lumina care a trecut,
vei fi simțit arsura ei
în ochii-nchiși
cu neștiute chei

A doua venire

Li se zice Venetici,
lor, care au fost primii aici
Numele lor numai ei îl mai știu,
trecut prin istorie ca un nomad prin pustiu
Au glas și vorbesc, dar nu în limba lor, dispărută
Sunt ruine mergătoare ale unui popor,
cu șterse, de o furie mută, inscripții
Legenda le spune *Oameni de Piatră,*
născuți din munți - făr-a se ști
muntele care-i -
sau e un secret bine păstrat -
sau, mai degrabă, s-a uitat
Și tot legenda dă știre
că vor veni din nou din munți,
răzbunând urmașii din prima venire,
tineri și de obidă cărunți

Ca apa trec toate, dar pietrele rămân

Una caldă, una rece

"August e cald!"
"Decembrie-i rece!"

Nu-s vorbe oarecare
Sunt spuse, scandate
la o petrecere în pijamale

Un pahar dat pe gât, fierbinte -
"August e cald!"
Un pahar dat pe gât, cu gheață -
"Decembrie-i rece!"

Mereu așa, mai repede și mai tare,
până vine ambulanța, vine poliția
C-așa e viața: una caldă, una rece

Dar Manole de la zece viața o întrece,
ajungând la Domnul primul,
gata de culcare, îmbrăcat în pijama,
nimic în picioare

August e cald, decembrie-i rece,
împreună și singuri ne vom petrece

Manole, Manole, timpul rău te strânge -
Am pus mână de la mână sânge pentru tine -
La plecarea ta
                                        a căzut o stea -

Frunză verde iadăra, la mine de n-ar cădea

Un antierou al timpului nostru

Plouă...peste cei în rând la secțiile de votare -
Plouă - e semn că *țara se-nnoiește*
Ce partid să cânte poetul?
Aceasta-i întrebarea...

Plouă...se înmulțesc ciupercile
La fel salvatorii planetei -
latră tare și umblă cu covrigi în coadă

Dl și dna Nichita au ajuns să voteze
Ea - pe candidatul mai tânăr și mai frumos
El a barat buletinul, anulându-l -
bancherii nu fac guvernele aici

Ziua-i senină ca privirea amantei...
Lacul ochiului albastru l-a atins alt ochi, măiastru -
din senin, la ieșirea din cabină, i-a venit în minte versul -
și pășește în mulțime
'nstrăinat ca un sihastru

Dimineața, pe răcoare

Dl Nichita își privește fața în oglinda retrovizoare -
o mică tăietură sub bărbie
                                        e semn al nerăbdării de a pleca de acasă
Jumătate din ceașca de cafea s-a dus în chiuvetă -
dar nu și amintirea cea mai recentă -
furișat din patul conjugal ca și cum ar fi unul
                                                                              de o singură noapte

Scoate cheia din contact, renunță -
azi va merge la bancă pe jos
I se pare inedit să observe ca pieton
începutul unei zile de lucru
Se simte ca un medic la vizita medicală -
privirea ar putea fi aparat de investigație sau bisturiu
(nu-i vine altă comparație în minte)
Încearcă să identifice oaze de sănătate într-o lume bolnavă
- rămâne confuz, la fel ca la ieșirea din casă

Lumina zilei de început de toamnă îl învăluie protector
Se simte străin într-un mediu familiar - înstrăinare protectoare
Îl cuprinde -ce surpriză!- o senzație de bine

Ajuns în fața băncii, se simte puternic
Respiră adânc, înainte de a intra în aerul condiționat al clădirii

Obiecte

Vâsla desparte apa
Mâna trece prin păr
Cometa e încă departe, dar gândul i-a luat-o înainte pe drum
Lucruri, ființe unele spre altele vin,
se unesc, se distrug, toate se fac altceva -
de exemplu, cicatricea cuiva sub a altcuiva mângâiere,
sau pulsul accelerat
de bucurie, de teamă, de tot ce nu se poate uita

Ceva anume

Pe cer, o eșarfă sângerie
anunță răsăritul -sau apusul
Filosofii dezbat valoarea de adevăr a afirmației
Ce vezi nu e ceea ce pare, spun ei

Alții își spun *Insule* și *Nori*, pe un ocean de sentimente -
corabia nebunilor terorizează țărmurile normalității

Sinucigaș, suedeza trece în rândul limbilor moarte
Lingviștii dezbat valoarea de adevăr a afirmației
Ce auzi nu e ceea ce pare, spun ei
Cuvintele lor au ecoul veșniciei din cartea egipteană a morților

Politicieni și alți oameni de bine
proclamă planeta o casă a tuturor, o *Casă a Păcii*,
indiferenți la valoarea de adevăr a ceea ce spun

De aceea, pe cer, o eșarfă sângerie
anunță
ceva
anume

În miez de toamnă

În miez de toamnă au înflorit toți pomii
E un miracol, spune lumea - un semn de bine sau de rău
Nu știe nimeni adevărul, dar peste tot
se simte frica, cu chip de sărbătoare

Și bate un vânt de iarnă, dar florile
sunt neclintite și vii-n culori ca niciodată
Doar inimile bat mai rar, ca o scădere de pedeapsă,
și peste câmpuri trece timpul, un lan nomad
de spice scuturate

Sfidare

Singurătatea e-o ficțiune,
la care-s înhămate tăceri și vorbe fără șir,
umil sau mândru purtând-o prin mulțime,
și-n urmele lăsate lungi umbre se deșir -
un fel de vietate de care să te miri

Albastră-i este haina, de nepătruns privirea
Legendele o slujesc și taine o-nconjoară
În loc de îngeri, păzită-i de semne de-ntrebare,
și semnătura ei imită nemurirea

Ce pot face
multe minți dibace

Șantierul adevărului are muncitori harnici și ambițioși-
până-ntr-acolo încât,
                    generație după generație (schimb după schimb)
e gata să încheie lucrarea înainte de termen

Dar lucrarea e un măr al discordiei, niciodată întregit
de gurile proclamând adevăruri *câtă frunză, câtă iarbă*

Protecția muncii nu e, nu-s nici inspecții divine -
sunt accidente și crime,
                    îndreptățind la titlul de "erou", fie el și necunoscut
Eroism care, împreună cu alte asemenea, face istoria,
povestită, mai mult sau mai puțin, ca adevăr absolut

Nocturnă

"Cu zgomot de sticlă
ordinea minții e spartă
de bătăile neregulate ale inimii"
Mulțumit de ce a scris,
poetul soarbe cafeaua și mușcă
din prăjitura de marijuana legalizată
Privește la ceasul cu cuc
cumpărat într-un magazin de antichități -
bătăile lui sunt timpul clasic al poeziei cu reguli precise
Din dormitor, o voce languroasă îl cheamă
(Cu zgomot de sticlă ordinea minții e spartă...)
Se mai uită o dată la literele abia scrise,
la noaptea din fereastră, la timpul din ceas
Stinge lumina și trece dintr-o cameră într-alta
cu uitarea de sine a unui vers alb

Dintr-un raft de bibliotecă

Un duel între două semne de exclamare
O iubire între două semne de-ntrebare
Punctul apare doar în formație de trei,
soartă temporar suspendată
Război și iubire sunt fără de margini,
doar, din vreme în vreme, în paranteze,
armistiții la granița probabilității
Textele dispar unul după altul,
numai semnele de punctuație rămân,
semne de circulație într-un trafic haotic,
unde nimic nu e tragic sau comic,
dar pare a fi
Și orice sens este de împrumut, și fiecare zi
este o pagină din aceeași și mereu altă carte

Mondenă

Rochia e de mătase
pantofii, din piele de șarpe
colierul, de diamante
Dna Nichita apare la balul de caritate
mai strălucitoare decât candelabrul uriaș
Albastrul ochilor ei e cerul
la care se roagă pasiunea atâtor bărbați
încât te întrebi de ce are dl Nichita amantă
cu rochie de mătase
pantofi din piele de șarpe
și colier de diamante
Să fie culoarea ochilor, negrul care ia prizonieri,
în timp ce albastrul alternează fluxul și refluxul dorinței?
Două femei, una magică, alta fatală -
chipuri ale aceleiași (false) enigme
Cam așa ar fi scris singurul reporter admis
dacă patronul nu ar fi fost îndatorat unui director de bancă
pentru care achită rochii de mătase și pantofi din piele de șarpe

Balul de caritate e un succes
Dna Nichita este iar un magnet pentru pasiuni și invidii
Un chelner îi reumple paharul de șampanie
privind profesionist în decolteul generos

Epilog

E chiciură pe brazi și pe gunoiul de-astă vară
E liniște acum E noaptea de Crăciun Și oamenii-s departe
E singură pădurea Nu zic că vântu-n ramuri ține de colind
Nici bolta înstelată de față luminată
E noapte, *stille Nacht* Și doar tăcerea bate-n poartă,
acolo unde zi și noapte se despart

Poveste

A căzut atâta zăpadă, încât din casă nu se poate ieși
Flori de gheață pe geam promit o moarte frumoasă,
cu personaje de basm povestind, iar și iar,
același miracol, așteptat să se așeze cu ele la masă

Amintirile-s undeva la mii de ani lumină
O strângere de inimă și o îmbrățișare de drag
le înrămează - fotografie de familie a unui
A fost odată ca niciodată

Septembrie ceartă cu ploi nefirești de calde

Șiroind pe fețe neudate de lacrimi
Pe zâmbete nemeritate
Pe haine îmbibate cu liniile arogante ale corpului

Prezentului nisipos i se șterg semnele zodiacale
Un plâns domol umple văile lumii
Rugina dă eleganță tristeții
Răscopt, adevărul încă nu cade
din pomul cunoașterii pe pământ

Paleontologică

Rimele se târăsc șerpește în mintea poetului,
sufocându-i imaginația,
otrăvindu-i simțirea,
înghițindu-i memoria recentă

Răsfoind cartea vieții,
privirile îi rămân între pagini,
presate, uscate, pulbere
în alți ochi de poet,
orbindu-i imaginația,
înecându-i simțirea,
răscolindu-i memoria -
amprente fosile,
sigilii

Povestea păstorului fără turmă

"Să vorbim despre Ființă"
spune filosoful, poetizând
La fel și poetul, filosofând
Dar "să vorbim" e "să vorbesc",
răspunsurile făcând vesel cu mâna
din spatele întrebărilor

"Cinci degete mâna stângă, cinci dreapta
Adunate, dau zece
Împreunate, sunt rugăciune

Câte un ochi de o parte și de alta a feței
Adunați, dau doi
Și, împreună văzând, fac mai mult decât atât, un univers

Mână și ochi travestite în simboluri,
de la direcții de mers până la recuzita circului politic
- măști, nici vesele, nici triste"

Așa vorbi bătrânul
Și plecă, dispărând în noapte,
cu silueta-i albă de pânză de corabie
În urmă-i, clepsidra spartă
împrăștie mulțime de cuvinte
- plajă amorfă, adevăr fără chip

Interior cu portret de copil

Dna Nichita împodobește bradul de Crăciun
Mișcările repetă pe cele din copilărie, ale părinților
Acelea, pe ale bunicilor
Și așa mai departe, până la originea obiceiului,
până când dna Nichita nu le mai vede fețele, doar gesturile,
fără să mai știe de la care generație
          s-au păstrat globurile pe care degetele ei tremură
într-un moment de leșin istoric,
de inimă grea de o moștenire tăcută

Împodobește un brad sub care
          nu se va mira și bucura nici un copil
(planeta are oricum prea mulți oameni,
          mai ales dintre cei cu pom de Crăciun)
Își așteaptă soțul, să pună steaua în vârf,
          îl așteaptă așezată lângă brad,
                    înciudată de lacrima prelinsă pe obraz

Afară se aud colinde trunchiate, mai mult recitate decât cântate,
cu iz de flașnetă adulmecând un ban
într-un ajun de sărbătoare cu respirația tăiată

Ecouri fatale

Câmp de săbii, lănci, săgeți
- iscate în bezna unei singure nopți
- lanuri metalice, lemnoase, rigide,
vuind de scrâșnet de care și roți

Nu mai e timpul stafiilor din lupte trecute
Durere și ură revin răzbunătoare
asupra urmașilor împăcați în uitare -
Răpitoare, moartea zboară măiastră - timpul
e umbra aripilor ei
                    larg desfăcute

Variațiuni pe aceeași temă

Se schimbă parchetul într-o sală de clasă
Ar fi mai bine gresie Se spală mai ușor Dar e mai scumpă
Elevii sunt mutați pentru două săptămâni
De la parter, la etajul doi
O schimbare care confirmă că mai nimic nu se schimbă
Distanța față de pământ și orientarea față de soare?
Așa cum e-n parter, așa și pe etaj
Sunt clase în care au stat unii dintre părinți
În care vor sta unii dintre copiii celor de azi
Într-un alt azi
Poate cu alt mobilier
Și cu alt parchet, *mai trainic și mai frumos*
Generații de elevi, profesori, părinți și obiecte - umbre
Pe imaginarul perete
Al timpului

Zborul

Căzute frunze, putrezind, limbi moarte
amuțind pământul îmbibat de ploi

Umezeala, frigul, griul și rugina
etichetează raftul cu cele pregătite pentru iarnă
Atunci când,
sub orizontul negru infinit,
alb peste alb le va schimba
în aripile unei poezii
fără cuvinte

Orbitor

"Orbit de ciudă, invidie, gelozie,
ură sau iubire -
puncte cardinale ale celui debusolat,
luat de viitura celor repede pieritoare..."

Așa vorbi bătrânul,
umilit de boxele duduind cântece de petrecere

Stejarii la un loc cu palmierii,
cămilele cu unicornii
Aerul ruginește de ploile repetate mecanic
Armurile din muzee se pun în mișcare pentru ultima,
(chiar ulttima) bătălie

Orbitor, soarele aprinde câmpul de luptă,
umbrele celor vii se confundă cu ale morților

Undeva departe, în brațele unei tăceri gâfâinde,
se leagănă începutul unei alte istorii,
amăgind cu alte efecte speciale

O pagină de literatură

Într-un moment de sinceritate/slăbiciune/melancolie
Diagnosticat medical sigur ca depresie
Dna Nichita, în patul lat cât o țară pe două continente
Rosti: "Stăm întinși alături ca două corăbii eșuate"
"Plaja e ca pustie, fiind aproape invizibili"
"Mai nimănui nu-i pasă de noi"
"Doar când are nevoie cineva de directorul de bancă Nichita"
"Și atunci, crezând că dă bine, amintește de ultima mea expoziție..."

Dl Nichita închide cartea din care tocmai ea a citat
Rândul cu corăbiile eșuate
Stinge lumina și se întoarce (fără scăpare) cu spatele
Către valul de căldură care, în pustiul nopții,
Se revarsă spre el

Secretul

Gura se deschide pentru a râde, deși nu ar vrea
Se deschide pentru a vorbi, deși nu ar vrea -
E jocul actorului, spectacol după spectacol
Dar tu, Brutus, care ai ales lumea ca scenă
Cu râsul și vorba treci neștiut printre semeni
Cu carnea pieritoare a fructului ascunzând sâmburii vieții

O dimineață mai puțin obișnuită

"Se întoarce trecutul? Sau rămâne cu totul în urmă?"
se întreabă dl Nichita, întins în pat,
în semiobscuritatea dimineții, alături de soția care doarme
S-a trezit mai devreme, dintr-un vis frumos,
pe care acum îl vede ca un cadou otrăvit
Încearcă să-l șteargă din amintire, imaginându-se
refugiat în eternitate, cum spune poetul - *nemuritor și rece*
Nu trec mai mult de câteva secunde
și calmul indus dispare
când fulgerul și tunetul îl vizitează dinspre fereastră
(nu mai ninge de mult în decembrie, plouă ca vara)
Șoptește, abia mișcând buzele:
"Ciudat..."
În alte secunde, soția se întoarce de pe o parte pe alta,
odată cu o pagină, nenumerotată, din viața dlui Nichita
"Ciudat..."

O neîntâmplare

În clar de lună, pe calea ferată -
Netezimea lucioasă a șinei
ține loc de gând și de simțire
Vară sau iarnă, aroma fructelor din coșul de pe traverse
este aceeași
Acceleratul de la miezul nopții
trece peste locul în care, cu doar câteva minute mai devreme,
balanța între viață și moarte înclină, de fiecare dată,
spre parfumul îmbietor al fructului copt

Mulțimea cu un singur element

Poetul, ca și soldatul,
își riscă viața,
omorându-și, cumva, timpul
- pentru glorie (sau istorie) și bani
Uneori, poetul e chiar soldat,
fericit sau plângându-și de milă
în șansa de a deveni erou
Uneori (mai rar), soldatul e poet,
fericit sau nefericit, după caz
Oricum, sunt mai mulți soldați decât poeți
De aceea, "o luptă-i viața, deci te luptă"
Rime ieftine sau un clasic citat
îți vor semna uitarea pe piatra de mormânt
Ai trăit din cuvinte pentru un singur cuvânt
în care, anonim, vei fi îngropat

Vorbe de deochi

"Râul e roșu
Nu e culoarea de la răsărit sau apus
Nu-i nici poluare de fabrică sau mină sau abator
Așa e el, roșu, numele nu ascunde nimic
C-ar fi așa de la minereul de la izvoare nu-i convinge pe toți
Mai ales că, din vremi de demult,
Toți și-au mutat casa pe malul norocului, drept"

Așa vorbi bătrânul
În juru-i cercul tăcerii mereu se lărgea
În margini, mai repede hora rotind, norocul lovea
Cu potcoave strepezind, una după alta, eclipse

Ion pe Maria întâlnea
La margine de sat,
La un copac întărziat
Dintr-un veac în alt veac
Râul Roșu se-nvolbura
Din vârtej cap de balaur
Cu răsuflare de foc
Dorința celor doi încingea
O nouă lume cu ei începea
Dar tu, cititorule,
Nu faci parte din ea

I se spune "Maestre"

Poetul nu mai scrie la persoana întâi
(așa cum astronomul s-a resemnat cu viteza finită a luminii)
își privește poeziile ca pe obiecte cosmice de foarte departe
al căror prezent e iluzie
la fel ca metafora telescopului pentru timp
Își va numi volumul "Tablouri într-o expoziție"
"Planetariu"-i expoziția
și "Quantum" berăria unde-și umple și golește existența,
pe-un colț de masă, în cuvinte

De bun simț

"A căzut din cer"
"A urcat în zbor" -
Pereche de ziceri
Amăgitoare ca bătăile inimii amăgind veșnicia
"Zbor frânt" - unindu-le
Cum colțurile gurii zâmbetul de adio

Faptul divers

Cronică, zisă măruntă, la metrou:
furt, tâlhărie, viol, sinucidere, crimă -
note de subsol ale istoriei, la propriu și la figurat
Mai puțin băgate în seamă decât vițelul abia fătat,
cu poftă de viață pentru pofta celui flămând
Fapte de sânge ale istoriei - la propriu și la figurat
Viața și moartea împărțind același pat
Speranța și boala împărțind căldura pacientului
înfășurat în ceea ce pare a fi
odată giulgiu, odată halat

Atentat

Soarele străbate sticla groasă a halbei,
făcând berea mai apetisantă
Nici o masă liberă pe terasă Vulgaritatea chiar pare galantă,
în lumina caldă învăluind tihna străzii cochete
care adună, muzicale sincope, priviri și zâmbete șirete

Nici un nor pe albastrul indiferent și neted
Până când, în momentul care face știrea zilei și istoria unei secunde,
explozii și rafale de armă schimbă peisajul

Seara, o ambasadă (între altele) anunță moartea a doi conaționali -
Nichita, soț și soție Alături de ei s-a găsit, răvășită, nu se știe a cui,
o carte de poezie

A doua venire
Am închis un arc peste timp
Atentat
Ce pot face multe minţi dibace
Ceva anume
Credeai că noaptea este neagră
Crizantema Connection
De bun simţ
Dimineaţa, pe răcoare
Dintr-un raft de bibliotecă
Duminică
Ecouri fatale
Epilog
Fapt divers
Faptul divers
Fără noimă
I se spune 'Maestre'
In God We Trust
În miez de toamnă
Interior cu portret de copil
Lumea dimineţilor plictisite
Mondenă
Mulţimea cu un singur element
Muzeu, ora închiderii
Ne băgăm prea tare în seamă
Nocturnă
O dimineaţă mai puţin obişnuită
O neîntâmplare
O pagină de literatură
Obiecte
Orbitor
Paleontologică
Pastorală
Poveste
Povestea păstorului fără turmă
Prea multe cuvinte
Prima zi de şcoală
Printre mesteceni
S-a întâmplat
Secretul
Septembrie
Sfidare
Speranta moare prima
Studiu de caz
Suprarealism
Şi totuşi
Tablou
Tunelul
Ţărmul
Un antierou al timpului nostru
Una caldă, una rece
Univers
Variaţiuni pe aceeaşi temă
Vieneză
Vorbe de deochi
Zborul